

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Λ. ΦΡΑΠΙΕ

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Συνιστόμεν σ' όλους τους γονείς, σ' όλους όσους έχουν παιδιά, να διαβάσουν το τόσο απλά γραμμένο, τόσο σπαρταρικό και τόσο διδακτικό διήγημα αυτό για να δούν τι συμφορές και τι μεγάλα δυστοχήματα προκαλεί πολλές φορές η παράλογη αυστηρότης προς τα παιδιά.

Ο κύριος και η κυρία Μιρβαλόν ήταν αυστηροί γονείς—γιατί η αυστηρότης χροιάζεται, γιατί ήταν νεοριζοί κ' έλι τέλους γιατί είχαν έπει συνηθίσει.—"Όλη αυτή η αυστηρότης τους ξεπαύωσε στο μοναχικό παιδάκι τους τόν Άλβέρτο. Μερικοί έλεγαν πως ό μικρός τους Άλβέρτος για την ηλικία του—έξη χρόνων—ήταν πολύ φρονιμος, σάν γέρος. Έν τούτους τον τιμωρούσαν τακτικά και σκληρά. Κοιτούσαν σ' ένα σπιτάκι πέντε λεπτά από την σιδηροδρομική γραμμή κ' ένα άλογεμα τού Ίουγιού, κατά τας λέγτε, ό κύριος Μιρβαλόν έφθασεν από τόν σταθμό, ακολουθούμενος από τόν Γεροπόρ, ένα χαμίλι ως έφτά χρόνων, άαχητικό και ήλιθιο που έκρατοίσε μιά καπελλιέρα.

Στό περιβόλι, ό κύριος Μιρβαλόν ευδιάθετος, έγέλασεν όταν είδε κλειδωμένη την χαμαροβίλα τόν έργαλείου, που εχρησίμευε για πρόχειρη φυλάκη τού Άλβέρτου. "Ο Άλβέρτος ήταν κλειδωμένος εκεί μέσα για τιμωρία από τη μητέρα του. "Ο πατέρας τόν ξεκλειδώσε και τούτε για ν' άστεινέι με ύφος δήθεν θυμωμένο: "Α! νά, γιά έσύγγχουσε πάλι την μητέρα σου πριν φέρη για της έλιουζηνεις της. Τό είπα τούσεσ φορές, μιά τώρα πάλι έτελειώσε, θά τό κάνω. Θά σε διώξω όπως διακονουν τούς ύπηρετές.

Και νά, γιά άπόδειξι: έφερα για τόν άντικαταστάτη σου, τόν Γεροπόρ. Μή με ζητάζεις έτσι. Δέν άστεινούμαι καθόλου. Τό άποράσιου στί σφαιρά, θά σε διώξω...

"Εκείνη τη στιγμή έχτύπησε τό κουνούνη της εξώθυρας, ό κύριος Μιρβαλόν έπήγε ν' άνοιξη, έκανε διάφορες υποκλίσεις, σε κάποιο σημείον φαίνεται πρόσποιον, άκουσε, άπήνησε, κ' έφυγε με τόν ξενον βιαστικά, ληρημώνοντας τόν Άλβέρτο και τόν Γεροπόρ.

Τά δύο παιδιά έμειναν για λίγο άφωνα. "Ο Άλβέρτος έσκέτετο την άμετάκλητη άπόφασι: τόν έδιωξαν! Άδύνατον πάλι ν' άμφιβάλλη άφου έφεραν και τόν άντικαταστάτην του.

"Ο Γεροπόρ δέν καλοκατάλαβε τί συνέβαινε. Έννοούσε, έν τούτοις, πως έπερε να μίνη, έστο και γιά νά πάρη της δύο δεκάρες που τού έδιδαν συνήθως.

"Ο Άλβέρτος, όμως, εινε συνηθισμένος στη δυστυχία και προτιμά μιά και πρόκειται να γίνη κάτι να μη τό άμφιβάλλη. Άπορασιαστικά πιάνει τό χέρι τού Γεροπόρ, και—όπως είδε νά κινή η μητέρα του, όταν παίρη νεά ύπηρετήρια—τού λέει:

"Έλα, λοιπόν, πριν φύγω, να σου δείξω τό σπίτι και τά κατατόλια.

Τόν ηγαίνει στην τραπέζαρια, στό μαγερείο, σε όλα τά δωμάτια και τού έπαναλαμβάνει, της συστάσεις που έχουν κάνει τούσεσ φορές σ' αυτόν τόν ίδιο. "Μή άγγίζεις τίποτε, μήν μιλάνεις μόνος σου, μήν άνοιξεις τόν μπουφέ, μή μιλεις με την ύπηρετήρια». Τού δείχνει, τέλος, την χαμαροβίλα του.

"Έδώ θά κοιμάσαι, στό κρεββάτι μου.. Αυτό τ' άγαπούσα. Στο ντουλάπι έχει πάνω εινε τά καλά παιχνίδια. Δέν τ' άγγίζω ποτέ, γιατί στοιχίζουν πολύ... δέν πρέπει όμως να φαίνεσαι ποτέ γ' αυτό δυσσεμ-στικόμενος...

»Στό παλιό πανέρι, εκεί κάτω άπ' τό κρεββάτι, εινε τά παλιά παιχνίδια' μ' αυτά μπουφές νά παίξης όσο θέλεις, όχι όμως μέσα στο σπίτι, γιά νά μή χαλάς τά έπιπλα, ούτε στον κήπο, γιά τά λουλούδια, ούτε στο δρόμο, γιά τ' άμάξια...

»Έλα, τώρα, πάμε κάτω. Βλέπεις τό μεταστούνη τού μπαμπά; Μ' αυτό θά τις τρώς, και άλλον προς τό τέλος τού μνηός.

»Όταν ό μπαμπάς ή ή μαμά έχουν τά νεύρα τους νά εισαι βέβαιος πως θά τις φάς. Κ' έτσι παύά νά περικένης—μιά και έξοεις από πριν—καλύτερα ρίχνεις καγάθη κίθισμα ή κάνεις, τέλος, καμιά τέτοια άταξία, σου τις βρέχουν και πές και κοιμάται ξαλαφρομένως».

"Ο Άλβέρτος σωπαίνει για λίγο. Και τώρα παίρηει, άσυναίσθητα, τόν έπιτακτικό τόνο της μητέρας του, όταν μιλή στην ύπηρετήρια :

— Τέλος πάντων τό σπίτι εινε καλό. Πρέπει μόνο νάσαι καθαρός, προσεκτικός, οικονομός, γνωστικός, γελαστός, φρόνιμος. Νά μήν εισαι περίεργος, ούτε λαιμαργός. Όποτε ν' άπανέας, ούτε νά ζητάς. Και νά μή πιάνης, νά μή ζητάζης, νά μή έγγίζης, νά μή παίρηεις τίποτα. Νά μή μιλάς, νά μή γελάς...

»Φευγό. Εσύ κούρη' έδώ στα σκαλοπάτια...
»Άφου με διακονουν, ξέρεις τί θά κάνω; Θά κάνω όπως έκείνος

ό κύριος που διάβασε ή μαμά στην έφημερίδα: θά πάω στα σίδερα τού σιδηροδρόμου, θά καθήσω πάνω... και...

»Ξέρεις τί θά πη αυτό; "Η μαμά μου τό έξήγησε: Τό έξπρές σε παίρηει και σε πετά μακριά, κατάλαβες; πολύ μακριά από έδώ.

»Από την κηφό που λένε νά με διώξουν έσκέφθηνα νά έπίγανα ναύρασα την τελευταία μας μαγειρίτσα, που μ' άγαπούσε, μιά δέν ξέρω που κούηται τώρα...

»Αντίο, λοιπόν. Κούησε αυτό φρόνιμος ως που νά έπιστρέψω».

»Έξ ή ώρα. "Η κυρία Μιρβαλόν φτάνει σπίτι της.

— Τι κάνεις αυτό, μικρέ; λέει στον Γεροπόρ. Γιατί δέν πές σπίτι σου; "Α! έφερεις μιά καπελλιέρα. Καλή, νά ή δεκάρες σου.

»Έπτά παρά τέταρτο. "Ο κύριος και η κυρία Μιρβαλόν κούηονται στο τραπέζι. Δέν βάζουν όμως μουκιά στο στόμα τους. "Έχουν μιά άνεξήγητη στενοχώρια. "Ο μικρός τους Άλβέρτος δέν φάνηκε πουθενά. Πού νάσαι; Μιλάν γ' αυτόν στενοχωρημένα :

— Σου λέγω πως ήταν στον κήπο στής πέντε που ήρθα, λέγει ό κύριος. Δέν έξω τό άπέγινε. Ξανάριμα βιαστικός. Τό βρωμόπαιδο! "Α! νά ίδης τώρα πως θά τόν τιμωρώσω! Δέν είμαστε άρεκέτ άστροί, άγαπητή μου.

»Από την πόρτα της τραπέζαριας πού την βεράνα φαίνεται όλο τό περιβόλι και μέρος τού δρόμου. Οι γονείς στρέφουν κάθε λεπτό τά βλέμματα προς την εξώθυρα.

"Ο κύριος.—Τι είπες;

"Η κυρία.—Τίποτε. "Ετσι, άναγκέοντας, αισθάνομαι σάν ένα βάρος... Μπιά! Τι πνιχτός άέρας! Τι θόρυβος!

"Ο κύριος.—Ειναι τό έξπρές τών έπτά και είκοσι.

"Η κυρία.—Όρισμένος δέν πάει τό φαί κάτω. Σκέπτομαι τόν Άλβέρτο. Νομίζω πως δέν πρέπει νά τόν τιμωρώσω... Δέν έχωμε πάντα δικήν... Άν επιστρέψη τώρα, χωρίς νά θέλω θά τόν άγαλιάσω και θά τόν φιλήσω.

"Ο κύριος.—Κ' έτσι, λοιπόν, νά μήν τού ποιήε τίποτα;

"Η κυρία.—Αυτό θά τού κινή περιούστερη έντύπωσι... Τώρα βλέπω τά πράγματα άλλοιώς... "Ενα παιδί πρέπει νά χαιρέται κανείς νά τό βλέπη γερό και ζωηρό...

"Α! μιά έντύπωσι... δέν βαστώ. Θά πάω νά ιδώ μόνη μου.

"Ο σύγγος που έχει σηκωθή κ' αυτός: — Άδικα έσηκώθηκες. Νά, θά μάθουμε τί έγινε. "Ερχεται ό δασοφύλακας. Τό ήξευρα πως κάποια βρωμοδουλειά θά σάίρωσε πάλι!

"Η σύγγος.—Άδιάφορο! Νά μή τόν μιλλώσω... Αί; θά τόν συγχωρήσης;

"Ο σύγγος προχωρεί στο παράθυρο κιντάει έξω και χλωμάζει. Βλέπει νάρχεται μαζί με τόν δασοφύλακα και τόν σταθμάχη τού σιδηροδρόμου. Προχωρούν βιαστικά προς τό σπίτι και φαίνονται πολύ ταραγμένοι.

"Ο σύγγος υποψιάζεται κάποιο μεγάλο κακό και σφίγγει τό χέρι της γυναίκας.

— "Αλλά, άγαπητή μου!.. Δέν καταλαβαίνω... ειναι μαζί κ' ό σταθμάχη... Τι νά συμβάνει; Φαίνονται ταραγμένοι... Μήπως... "Αχ! Θεέ μου!.. Θεέ μου!.. Τώρα τά έννοώ όλα, ό Άλβέρτος μας σκοτώθηκε!..

L. FRAPPIÉ

ΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Νά καταργηθή ή θανατική ποινή... Μάλιστα!.. Άλλά νά κούουν την έναρξιν της καταργήσεως οι κ. κ. δολοφόνοι;

"Αλφόνσος Κέρρ

Κακούησα εινε τό νά παίρημ κανείς πάντοτε τά πράγματα από την κακή τους όψη.

"Αριστοτέλης

"Η χάρις εινε ή έξωτερικήως της έσωτερικής άρμονίας.

Μαρία D' Ebner- schenich

'Αγνίς τ.ν κατέχε.

